

En Sørge-Sang
over
den salige Mand
Anders Christophersøn Heskehol-
men
og hans Stedsøn,
sal. Johannes Gregoriussøn ibd.,
som, tilligemed
tvende andre, en Mand og en Ungkarl,
nemlig:
Aron Johanson Strømdahlen
og
Niels Christensøn Sundøen,
Som af et grumt Uveyr blev overfaldne den
4de Februarii, som var Søndag Septuagesima
1798, ved hvilken ulykkelig Tildragelse blev
tvende Enker, og tre Forældre mistede
hver sin Søn.
Under Sang forfattet af:
Jacob Johanson Riilen.
Melodie: Sorrig og Glæde de vandre etc.

Bergen, trykt 1798

1. Luften og Havet, GUds Fingers Idrætter;
Drager til sammen som udi et Aag; Naar disse
toe Elementer sig sætter Udi Forening med Bøl-
Ger og Faag, Vindenes Bruus, Bølgernes
Rouus Sætter den Rensende tit i Confus.

2. Luften med Skyer og havet med Bølger, I sin
Forening med brusende Magt, Ofte Søefaren-
de hæftig forfølger, Og har saa mange til Gra-
ven henbragt; Nogle gaaer frie, Andre deri

bliver ledsaget paa Dødnings Stie.

3. Naar vi ved vor Fødsel til Livet indtræder,
Da er bestemt vort Livs Ende og Tiid; Livets
Begyndelse volder, vi græder, Og spaaer os selve
et grædeligt Liv: Sorrow og Nød, Ængstelig
Død Følger med Livet fra vi bliver fød.

4. Nogle bortdøer under Moderens Bælte, Før-
end de kommer til Fødselens Sted; Andre for
Moders Knæe herfra blier skilte, Og det naturlige
Lys en faaer see; Somme ret smaae, Andre
heel graae, Nogle i seierste Ungdom ogsaa.

5. Nogle paa Havet utgyder sin Aande Midt
udi brusende Bølgers Gevalt, Andre paa Lande
gaaer Døden tilhaande Udi en slet [?] uforventet Ge-
stalt, For Morders haand En falde kand,
Saa usikker er dette Livets Tilstand.

6. Vor Livs Tiid har den Almægtig bestemmed,
Sig forbeholden han haver den Sag, Raar og
hvorledes, det er for os fremmed, Os bør ey vi-
de den Stund og den Dag, Paa hvilken GUD
Vil skikke Bud, At vi herfra os [?] forføye skal ud.

7. Saglig den Tienere siges at være, Som fin-
des vaagen, naar Studen er nær, At han aar-
vaagen forventer sin HERre, Salig, ja! Salig
den visselig er; Saglig er den HERre og Svend,
Som i sin vagt er med HERren bekiendt.

8. Vel maae vi bede: GUD vil oss bevare Fra
en hastig uforvarende Død, Og at vi lader os

være advaret, Varlig at vandre, at søge vort
Brød; Paa Vinters Tiid, I Veyr ublid
Vil os Neptunus udfordre til Striid.

9. Sande Eremples[?] derpaa er ey rare, Dag-
lig Forfarenhet siger deraf, Thi den Søfarend
er ofte i Fare, Lættelig der kan bekomme sin Grav,
hvis ikke GUd Rædder dem ud, Seer de for
Øyne tit Dødens Forbud.

10. Naar Luften Skyernes Flok sammenkalder,
hæftig oprøres det brusende Hav, Bølgernes
Brusende stærk overfalder, Viser den Reisende
ofte sin Grav; Naar Stunden her Kommen
er nær, Døden vort Lives Traad snarlig afskiær

11. Af Rødøe[?] Fierding en Mand, af Sædva-
ne, Reyste til Lofodens Fiskerie[?] hen, Den
Gang vild GUd Veyen for ham ey bane, Af
fire Mand kom ey nogen igien; Veyrets Gevalt
Dem overfalde, De blev af Døden i Bølgerne
dvalt.

12. Fader med Stedsøn blev borte i Nøden,
hustrue og Moder til Sorrig og Nød, Søn fra
sin Moder blev revet af Døden, Manden fra
hustruens Arme og Skiød; Saa Dødens Told
Er Synden Sold, Adams Fald lagde os under
hans Vold.

13. Enken af Nain[?] For Sønnens Død græder,
Lazari Søstre de gjør ligesaa, David ifører sig
sørgelig Klæder, Jacob sin Rachel begræde og
maae, Med Graad David maae Fra Jona-

tan gaae, Naar Sorg paakommer, er Graad i
hver Vraae[?]

14. Kiæreste Søster holdt Maade med Sorgen,
Tænk HERren gav det han fra dig borttog! Han
er den samme i Dag og i Morgen, Med Kiær-
ligheds Seeler han dem til sig drog; Var Dø-
dens Dahl Dem trang og smal, De er i Glæ-
de blant Englernes Tal.

15. Enkerne sørger for sin Ægte-Mager, For-
ældre sørger for Sønners Forliis, Vor Vandring
er udi alle vor Dage Slibrige, rett som man
vandrer på Iis, Hvo undres kan, At skyllen-
de Mand Ey ret kan udslukke Kiærligheds Brand

16. Thi Kiærlighed har en Styrke som Døden,
Satornon[?] siger vel Sandhed derom, Vandene ik-
ke udslukke kan Gløden, Døden, endskiønt den
er vældig og grum, Den neppe kan, Kiærlig-
heds Brand Slet at udslukke ret være istand

17. Døden en Hustrue kan Manden frarøve,
Kiærligheds Ægte Baand længer ey naaer, Mo-
derens Kiærlighed sættes paa Prøve, Naar Hier-
tet udsættes for dobbelte Saar; Thi slige Saar
Saa dype staaer, Neppe de ut af Hukommelse
gaaer.

18. Manden blev borte fra Hustruens Side,
Hun her i Tiden ham meere ey seer, Sønnen
fra Moderens Hierte bortslides, Tænk hos dig selv,
om det Hiertet ey skiær, Om du staaer Foru-
den Saar, Dig Snart af Kalken kan rækkes en

Taar.

19. Paa den Tid Sønnen sin Reyse tiltraade,
Tog med sin Moder veemodig afskeed, Vi veed
de skeede med Øynene vaade, Sagde: GUD vær
Eder nu i min Sted! I mig ey seer Paa Jor-
den meer, Næsten foreviset jeg er at det skeer.

20. Moderen svared: Ak GUD dig bevare!
GUD er allene bekiendt om den Sag, Du mig
forfærder med saadan slags Tale, Og frygter sted-
se[?] hver Stund og hver Dag; Du aldrig ved
Den Stund og Sted GUD har bestemt til din
sidste Afskeed.

21. Men see! ey ret mange Dage derefter Var
Døden færdig at hente dem bort, Thi et forfær-
deligt Veyr paa dem træffer, Ende på Reysen
blev hasteligt giort, Da Veyrets Magt og Bøl-
gers Kraft Dem alle skyllet fra Baaden med Hast.

22. Uveyr og Bølger og Sneekave voldte,
Luften blev overaltdt bællende Mørk, Ingen af
Sælskabet ved hvor de holdte, Skildtes derfor i
den ubanet Ørk[?], hver saae sin Grav, En vid-
ste af For disse savnet blev i deres Lav.

23. Sørgende Venner! lad HERren kun raa-
de, Eders Graad kalder dem ikke igien! Er
deres Gravsteder fugtig og vaade, Paa hin Side
Graven hver møder sin Ven; De savnes her,
Men findes der, Da skal fremkomme af Graven
enhver.

24. Lad Sværmere ikkun Opstandelsen nægte,
At efter dette Liv er ingen Tid, Vor Troe skal
for vor Bekiendelse fægte, HErrens Ord skal vist
bestaae i den Strid; Med Skræk skal de Dog
engang see, Dommerens Magt i hans Tilkom-
melse.

25. Paa GUds Ords Grundvold vor Troe vi
befæster, Trods at en Tøddel[?] forkommer deraf!
Trods Sværmer, Fritænker og Phantasi Geister,
Trods deres Sludder, slig Mask[?] og slig Drav;
Vi lider paa, Vi op skal staae Af vore Gra-
ver, til Livet indgaae.

26. Havet skal vist ey formaae at beholde Dem
som der sover og hviler i GUd, Alle Salgs Gra-
ver er mørke og kolde, Skal Almagten ikke kan
kalde dem ud, Basunenes Stød Af Gravens
Skiød Hastig fremskaffe dem, der ligger Død?

27. Thi naar den sidste Basune skal lyde,
Vældig udgyde sin hæftige Skrald, Alle Grav-
stæder fromaae den at bryde Med sin end uhørte
hæftige Knald; Hvo vil da staae Og tvivle
paa, At denne Tilsagn ey for sig skal gaa.

28. Da skal du Enke din Huusbonder finde,
Tvende i Samfund ar møde dig der, Aandelig,
deylig[?] forklaret gesvinde, Saa vist som du taa-
refuld favvner dem her, Der skal du og I sam-
me Flok Finde din Søn, lad det være dig nok!

29. Tvende blev Enker udi denne Baade,
Trende Forældre en Søn tabte bort,

De alle fire udgydet sin Aande I Bølgen, hvor Gra-
ven er fuktig og sort; Men vær til freds, Thi
allesteds Er Herrens Ager paa Jorderigs Kreds.

30. GUD trøste dem som i havs-Nød er sted-
de, Og seer hvor Livet vil hastig gaae du, Og
seer ey Redning, som dem kunde redde, Trøst
deres Siel o barmhiertige GUD! Dit Øre buc[?]
Til deres Suk, Til sidste Aandesang Øret ey luk!

31. Det er tilladt, at beklage de Døde, Men
dog med christelig Sorrow og Graad, Taarer kan
lidet vor Sorrow forsøde, Om Øyet stedse som
Hesbon[?] er vaad, Vor Taare-Vand Vel fly-
-de[?] kan, De bliver dog udi Dødnings Land.

32. Tungt er at see vore Døde paa Landet,
At overfaldes af pludselig Død, Tungere er det
at vore på Vandet Drukner og sænker i Afgrun-
dens Skiød; Naar GUD saa vil Og siger til,
Vi lader ham raade, Og tie saa stil.

33. Det er en Skiebne, som er at begræde,
At see sin Livs Frukt på havet forgaae, Og ned
i Graven paa Bølgerne træde, Helst naar For-
ældre er gammel graae, At deres Stav Saa
brydes af, Og uformodentlig gaae til sin Grav.

34. Ak HERre! Lær os at telle[?] vor Dage,
Saa at i hiertet vi Visdom kan faae, Naar
det saaledes din Villie behager, Vi vel bered i-
mod Døden kan gaae. Og udi Fred Til Gra-
ven ned Under din Naade at tage Afskeed.

35. Her er vi underlagt Kummer og Trængsel, Der skal ey Sorrow os gjøre Fortræd, Her er vor ----[?] som udi et Fængsel, Der er i Evighed ingen Ufred; Naar vi skal gaae Til Gravens vraae, Abrahams Skiød vi i Eye skal faae.

36. Her lever vi i bedrevelig Tider, Mange Forførelser[?] skynder nu frem, Midt i Forargelsens Mørke vi sidder; Ingen Forførere[?] findes blandt dem, Men Engle-Sang Og Glædes Klang Gjør dem i Himmerig Tiden ey lang.

37. Der skal i Evighed Øyet ey græde, Der skal ey Døden os gjøre Uroe, Der vi i Samfund med Engle skal qvæde, Der Flytte-Post[?] ey forandre vort Boe, Der skal de Smage, For Stolen[?] staae, Der samles skal baade Unge og Graae.

38. Da skal al Sorrow og Jammer faae Ende, Og Ziens[?] Fængsel en Ende skal faae, Da skal vor Sorrow til Glæde omvendes, Da skal vi Kannaans[?] Frihed indgaae, Da Suk og Taar Evig forgaatt, Da skal ey evig omskiftes vor Raar[?].